

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' למעוטי ורעים שבחוצה
לארץ. עיין שבת פד ע"ב
תד"ה ארבע:

הנהגות הנר"א

[א] גמ' א"ל רב אסי והתניא
בר': [ב] שם א"ל ר"א בר'
יוסי נמחק:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י חזקן

אריך. קרי ליה לשמואל
משום הדלעתא כותיה דבירי,
לשון ירמיה שדתי דין כן
מלך. ספק לי. כלומר תל
מספק ערלה ואוכלו, ורלה
דמפרשי תל י' מורא ורלה
דסי'ל ללוי ולרבה ולרב ארא
כמדי' אין קרלה חבל'. ורש"י
פירש שדתי דין כן כמנני דין
שיהא ספק אצלי. חריפי דפוס
בדיתא. עיפא ואבמיני כן
רובתה ספק בדיתא. סתם.
ספק ערלה גיטתיה דירש
ונגזרו ואוכלו. ורש"י פירש
אל תתיר להם י' כל הבצוע
וודאי ערלה אבדוהו פירש
בהנאה. יורד ולוקח. ואם
הלמי' ארא אמאי ספקא
מזוה. אשתומם שבעת עשר
פסוק ארא בדניאל [א', טז],
כלומר עמד בבחילה ומשומם
כמו ששה. אמור. הללכה
שנאמרה משה קן נאמרה.
האי אימור לשון ודאי הוא.
ולתכתיב י' יתנו לחכין' כל
ספק ערלה מזוה כחל' ספק
עברו י' שנים או אל עברו, או
פסק טקט מילרד או מזמק.
לוקין. אף חבל'. הרבכת
אילן. אסורה כדשמואל וכלא
הכרם אינן אסורין אל
מרבוב. שוקמתי קין. היינו
הרבכת אילן והרבכת בהמה
שארסוהו לבני כן כדאייתא
פרק י' (שמואל) וארבע

מיתות סנהדרין ס, א]. והלכ
השמים. כלאי זרעים. דבח"ל
נשמתיה. דהא עבר אדברי סו
ה"ז דר' יאשיה לענין מלקות
אחד או א' שני מינין אסור בו
אסור ומייתנין בפ' כל שעה
ובראשית הגז [חולין קלו, ב]
הלכך בח"ל ליכא איסורא בו

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

[illegible]

ויתני או זה וזה יורד
לוקט האמר ליה ש
זה וזה יורד ולוקט א
מר בריה דרבנא מת
יורד ולוקט ובלבד
לוי לשמואל ⁽⁶⁾
איכול רב אויא ורב
ספוקי להדדי אמרי ⁽⁷⁾
ערלה בחוצה לארץ ע
ערבי יוחנן שלח ליה
דאה והכרו על פיה
כל האומר אין ערלה
נעבד ימשליך חבל ב
מאן סברוה כי הא
וסי אומר משום ר' יו
משום רבי יוסי הגל
יוחנן בן גורא שאמ
הגדול אין ערלה בח
אליעזר אומר אף החר
חמי אמר ר' יוחנן וזה

ממסיני א"ל [א] ר' זירא ל
גדלה בארץ אסור ב
לארץ יורד ולקט) (פ
א"ל אימא כך נאמח
אסור אמר רבי אסי
על הכלאים) דבר תנא
בר' יוסי והאנן כ
סופרים גלא קשיא כ
בהרכבת האילן כדש
את חקתי תשמורו ו
בהמתך לא תרביע כ
מה בהמתך בהרבע
מה בהמתך נוהג ב
שדך נוהג בין בארץ ל
שדך ההוא למעוט
חנן ורב ענן הוו שקל
לההוא גברא דקא
א"ל ניתי מר נשמתי
חזיוהו לההוא גברא
ני גופני א"ל ניתי
נהריתו לא קיימא ו
עד שזרע חטה ושע
ב יוסף ימערב ביזני
תנן הכלאים מדברי
באן בכלאי הכרם כ
הכרם דבארץ אסור
וזרו בהו רבנן כלאי
אסירי בהנאה בח"י
בנן הדר אמר רב
יאמרו דרב זרע גי
משארי מאי טעמא ל
כלאים אמר ליה אבי

כו' ומותר לזרוע תחת
דאמר לאו מילתא הי
ס סמוך שלשה טפחים מע

והוא בארץ, בח"ל לא הקנו לו מן יהודה זרע. או מין אחר או יריק. ד' יאשיהו. פי' הר"ם [כלאים פ"ה ט"ז ושעורה וחרצן יחד אבל מין קצוב בכרם אם הוסיף במאמץ מרינן במי שמתו [ברכות כב, א] ארץ אלא כשזרעו ג' מינים אלו, יאשיהו להיתר הנגזל נאמר.

תני חדש. וא"ת אמאי נ
כיון דאמר רבי אליעז
מחמיר^ב בכלאים יותר מערל
דאורייתא אין שייך למיתני

וְיֹאמַר אִם כֵּן הָיָה וְהָיָה
 אֵל לְרֹב עֲנֵן תֵּנִי אוֹ
 זֶה וְהָיָה יוֹרֵד וְלֹקֵט
 לִיָּה לְקֹלָא זֶה וְהָיָה
 אֵל יִלְקוּט בִּיד אִמֵּר
 יוֹדֵךְ סִפְק לִי וְאִנֵּא
 בִּר רַב חֲנַן מִסְפִּקוּ
 יוֹפִי דְּפּוֹמְבְּרִיתָא אֵין
 חֲתָה רַב יְהוּדָה לְקַמִּיָּה
 סְתוּם סְפִיקָא וְאִבְדִּי
 נִיְהוּן שְׂמִעוּנִים גְּנִיָּה
 בְּח"ל לֹא יֵהָא לֹא נִין
 דִּל בְּקַחַל ה' וְאִיְהוּ
 נִיָּא רַבִּי אֲלֵעֶזֶר ב'ר'
 בִּן דִּרְמִסְקָה שְׁאִמֵּר
 שְׁאִמֵּר מִשּׁוּם רַבִּי
 מִשּׁוּם ר' אֲלֵעֶזֶר
 וְלֹא וְהָאֵין חֲתָנִי רַבִּי
 חֲתָנִי חֲדָשׁ אִמֵּר רַבִּי
 בְּח"ל הִלְכָּה לְמִשְׁה
 י אִסִּי וְחֲתָנִי סִפְק
 רִיָּא מוֹתֵר (בְּחֻצָּה)
 שְׁתוּמָם כְּשַׁעָּה חֲדָא
 סְפִיקָא מוֹתֵר וְדָאָה
 מִר רַבִּי יוֹחָנָן דְּלֹקִין
 אִמֵּר לִיָּה רַבִּי אֲלֵעֶזֶר
 חֲתָנִי הַכְּלָאִים מִדְּבַר
 בְּכֻלָּאֵי הַכְּרָם כֹּאֵן
 אֵל דְּאִמֵּר שְׁמוּאֵל
 יִם שְׁחַקְתִּי לָךְ כְּבֵר
 יִם שְׁדָךְ לֹא תוֹרַע
 אִף שְׁדָךְ בְּהִרְכַּבְהָ
 בְּאַרְצֵךְ בֵּין בְּח"ל אִף
 בְּח"ל וְאֵלָא הַכְּתִיב
 יוֹרְעִים שְׁבַח"ל רַב
 אֲזִילִי בְּאוֹרְחָא חַיּוּתוֹ
 זֻרְעִים בְּהָדִי חֲדָדִי
 א"ל לֹא חַוּרִיתוֹ וְתוֹ
 א זֻרַע חִיטִּי וְשַׁעֲרֵי
 נִשְׁמַתִּיהָ א"ל לֹא
 בְּרַבִּי יֵאֵשִׁיָּה דְּאִמֵּר
 וְחֲרָצֵן בְּמַפּוֹלֵת יֵד
 זֻרַע א"ל אֲבִי וְהָאֵין
 פְּרִים א"ל לֹא קִשְׁיָא
 בְּכֻלָּאֵי זֻרְעִים כְּלָאֵי
 בְּהֵנָּה בְּח"ל גְּמִי
 זֻרְעִים דְּבִאֲרֵךְ לֹא
 גְּמִי לֹא גְּזֻרוֹ בְּהוּ
 סִפְק לֹא מִלְתָּא הִיא
 אִדְבִּי רַב מִשְׁאֲרֵי
 מִשּׁוּם עִירּוֹב עִירּוֹבִי
 בְּשִׁלְמָא אִי אֲשַׁמְעִין
 אֲרַבְעֵ

כרם וגם מותר לזרוע
הא כזר תרלה אביי
רו של אילן דנראה כמרכיב

הכרם עד שיוור חטט ושעורה וחר
שעורה. ומשני חביריי אמרי להת
כרם, דכתיב כלאים וכרמן וכתוב
קראת שדה, וכלא גפנים לא מק
לא קיייל וכי, דבארץ אנו חייב
אינו אסור אלא מדרבנן, בח"ל חייב
במנחות (טו, ב). וכ"כ הר"ם בורע
בסור באכילה, והוא שיראה אותו

לפ.

למחוק אף לימא דקאי אכלאים^א וי"ל
 ערלה ב"ל אין סברא לומר שיהא
 גוד אומר ר"י כיון דכלאים דרבנן וחדש
 אכלאים ולא פריך אלא אליבא דמ"ד
 ערלה הלכה למשה מסיני^ג:

ההוא למעוטי ורעים. פירש
בקותרס ורעים שזכרס
(א) דאין לוקין עזיו אזל אין לפרש כלא
ורעים דקרקע דבהס לא אינטרין
קרא כיון דחובת קרקע הוא פשיטא
לדאין נוהגת אלז בארץ אזל כלא
ורעים שזכרס אינטרין קרא אע"ג
דחובת קרקע הוא דס"ד למילפניהו
בק"ו דחדס כיון דאיסורין איסור
לחובת קרקע דאין איסורין

נורה אור השלם

1. לָבֹן לֹא יִהְיֶה לָךְ מַשְׁלִיךְ
חֶבֶל בְּגוּרֵל בְּקֹהֵל יי
מִכֵּה ב ה

2. אֶת חֻקֵּי תִשְׁמְרוּ
בְּהִמָּתֶךָ לֹא תִרְבִּיעַ בְּלֹאִים
שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע בְּלֹאִים וּבְגֵד
בְּלֹאִים שֶׁעָטְנוּ לֹא יַעֲלֶה
עֲלֶיךָ: וִיקָרָא יִט יִט

מוסף תוספות

א. לחדר שנוהגין בתוך לארץ
בדורות אמרינן בפרק מוקד
הוא שיהיה שם חדר נוחים
פאה ללפת ולקפלטו ואמר
עליה אן מן הכרוב וקוראנו
דאפלת לחדור קאי. ריטנ"ב.
ג. מדרבנן. ריטנ"ב.
ד. ולשמואל דאמר לילכות
מדינה וערלה וכלאים
ותוריהו דרבנן אפילו הכי חגי
אף החדש לדידיה נהא אי אף
החדש אצטריק לחדוראי אף
אף איצטריק לשוניי הכא
ואל לר' יוחנן. מוס' הילכ' הכא
ע"מ טכ"ז. ד. שווא חצני.
מוס' הילכ' הכא. ה. חבל בשדה
אל שייך למיזר הכי שדור
כלאים שדך דרדה לאו
דבר תנורז הוא. טס.

ז'מ' ר"י הזקן (המשך)

אשר אסור בהנאה דע חז"ל, והיונו דקאמיר
גמיני אלא, ויהינן דקאמיר
נהנוו עלמא. והיונא דקאמיר
עצמין ויהינן דקאמיר
נקובא דבר י' (ההשלמה) כתב
דשבעי (היה) (ההשלמה) כתב
דשבעי מימין א' וזרע כזרם
אסור בהנאה והיה העכצברי
עצמין נקוב מיירי שיש שיש
עצמין בעצמן. והיכא חשוד
הכזרם כמן אחד מותא הנאה
אסור בהנאה דע חז"ל י' אישיה
בככלאים. ואין אלא אלא דבר
בככלאים. וזהו בהרי"ח
בככלאים (ע' חז"ל) הנוטע
דורק כזרם או המקים ח"ו
מקדש, אלא ק' דבר כמן
מיתא כמן אסור בהנאה. והעיקר דא
י' אישיה לא נאמרה אלא
אסור בהנאה ויהינן אלא
הנוטע בירושלמי [בכלאים]
ד' (חז"ל) ד' כתב לא אסור
בכרן החמוריל אלא חז"ל
כמן אחי. י' חז"ל ואמר
שך לא חז"ל כלאים היינו
שש' מימין כשדה שומע א'
שש' מימין כשדה שומע א'
שש' מימין, ומשני לחז"ל
שש' ע' ומין אחד החמור
ע' וזע הכרם א"ע' אוליכא
בכלאים כלא ורע' חז"ל שומע
שש' (בכלאים) וזהו ראיא שש'
דורק חטא חורצן לדברי הכל
אוליכא שומע ללא ורע' על
דעתה ד' אישיה כתב שך
לא חז"ל חז"ל כלאים, כלומר
אחזלא וזנו ויהינן בוריעת
בכלאים ויהינן בוריעת

במשום כלאי זרעים בחטה וזוקה. והאי דבעי שני מינים הטעם דקרקע בלא זרעים זרעים מותר לזרען בח"ל. מין אחד או מין ירק בכרם דין לא אסרה תורה כדאייתא בעד הכרם בח"ל ואותו הירק זרעים חורצו. ופי' מערב

שאלה
מבולות יד למאי איצטרך לאו גבי כרס, הרי נת
שם התרו בו משום שרץ לוקה, משום כרסו
לשון, וזלא בעי בכלאי זרעים אלא שני מ
רם. ופי' לא הותרו, אעפ"י קיאו בזה, שכן
שורעו) וכי' והואיל ובארץ חייב אם זור
זרוע מין אחד או מין ירק בכרם, דהא אפילו
פ"א) (כלאים פ"ח ה"ג-ד') שמותר לזרוע ירק
אבל ספקו מותר. מערב בדורונים. היה מערב